

József Attila emlékére

Tebenned bíztam eleitől fogva,
majd senkiben s kívüled.
Évekig jártam templomba,
s te nem voltál ott soha.
Tagadtalak, mint kamasz az anyamellet,
vagy kölyköt a mostoha.
Most szólítalak, de nincs füled.
Reménnyel vered a többit,
jégesővel a földet,
hogymosd a kezéd,
mentsd magad.
Őt is, lám, nézd, hogy odalökted,
ahonnan nincs menekvés,
se visszaút, csak fölénk feszülő eged,
csak a föld, mi megtagad.
Elvetted tőle az irányt,
majd őt is, önmagától.
Lődörgött feléd,
mert azt hitte, fölemeled.
Az ember folyton visszatáncol,
csak a sínek
szaladnak neki a semminek.
Kellott a jó tanácsadó,
aki eltanít,
hogymitől ilyen halomba
s összevissza hányt a világ?
Kikapcsolva az égi rádió,
ülünk hallgatózva,
nem tudni, mi van odaát,
s az összes riporterred
hallgat azóta.
Látod, ugyanez van itt,
húzzuk, ahogy a takarót,
ki az igét, ki az igát.
Szorítja, nyomja, összeszereti
egyik ember a másikat.
Lásd, örülnék most én is,
ha lekeverhetnék egy nagy pofont.
De arcod sincs neked, lábnyomod se,
csak híred, s mint nagykabát
takar el árnyad, lázas a test
sima harminchat fokon.
Tágra nyílt szem keres: hova
küldjem e jelentést,
oda- vagy ideát?

